

De ondergang van het imperium: Amerika en Europa in verval, terwijl het mondiale Zuiden in opkomst is

Door Frank , 4 mei 2026

Inleiding

In een onthullend gesprek tussen presentator Danny Haiphong en geopolitiek analist KJ Noh komen de contouren van een verschuivende wereldorde scherp in beeld. Terwijl de Verenigde Staten nog snel wapens naar Israël sturen te midden van berichten over een dreigende aanval op Iran, en westerse mogendheden hun vervelende maar niet werkende sancties opleggen, komt er een fundamentele realiteit naar boven: het tijdperk van unipolaire westerse dominantie loopt ten einde. Dit artikel onderzoekt twee cruciale dynamieken die deze wereld vormgeven: de structurele achteruitgang van de Amerikaanse en Europese macht, en de buitengewone veerkracht van de Chinese en Vietnamese volkeren ten opzichte van agressieve Amerikaanse proxy druk in Azië.

I. Amerika en Europa: Imperia in structurele achteruitgang

Economische indicatoren van westerse kwetsbaarheid

De data vertellen een sober verhaal. In de Verenigde Staten plaatsen analisten de kans op een recessie nu tussen 30% en 40%, verwijzend naar het potentieel voor aanhoudende inflatie en tragere groei. Het reële bnp zal naar verwachting met 0,4% dalen in 2027 en met 1% in 2028 volgens prognoses van Deloitte. Ondertussen krijgt

het eurogebied aan de overkant van de Atlantische Oceaan te maken met groeiprognozes van slechts 1,1% in 2026, met vroege signalen die wijzen op zwakkere investeringen en consumptie. De economische sentiment indicator van de Europese Unie daalde in maart 2026 naar 91,9 punten – de op drie na laagste waarde onder EU metingen.

Dit zijn geen cyclische schommelingen maar symptomen van diepere structurele tegenstrijdigheden. Zoals KJ Noh opmerkt: "60% van de Amerikaanse gezinnen heeft geen \$1.000 op hun naam staan. We zien massale verarming. We zien de levensomstandigheden steeds slechter worden. We zien de levensverwachting afnemen. Dat is ongehoord in een ontwikkelde staat. Dit interne verval ondermijnt elke geloofwaardige claim op wereldwijd leiderschap.

Militaire overreach en strategische miscalculatie

De Verenigde Staten bevinden zich in wat strategen een "zugzwang" noemen – een schaakpositie waarin elke zet de positie verslechtert. Met verplichtingen die zich uitstrekken over Europa, het Midden-Oosten en de Indo-Pacific, zijn de Amerikaanse militaire middelen dun uitgesmeerd. The National Interest merkt op dat "de Verenigde Staten de wereld moeten blijven leiden door middel van militaire acties en informele en formele veiligheidsallianties", maar waarschuwt tegelijkertijd dat de huidige doctrine "een recept is voor Amerikaanse overrekking".

Het Iran-conflict illustreert dit dilemma. Ondanks de inzet van geavanceerde wapensystemen en economische sancties, is Washington er niet in geslaagd Teheran tot onderwerping te dwingen. Iraans controle over de Straat van Hormuz – waardoor ongeveer 20% van de wereldwijde vloeibare aardolie stroomt – biedt een asymmetrisch voordeel dat door geen enkele hoeveelheid militaire intimidatie kan worden geneutraliseerd.

Zoals analyse bevestigt: "een korte sluiting van Hormuz is een olieschok. Een lange sluiting wordt een inflatie- en groeischok".

Europa's medeplichtigheid en kwetsbaarheid

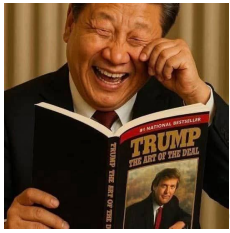
Europese mogelijkheden hebben, in plaats van een onafhankelijke koers te varen, zich grotendeels geallieerd met de strategische doelstellingen van de VS, ondanks duidelijke kosten voor hun eigen bevolkingen. Stijgende energieprijzen, verstoringen in de toeleveringsketen en inflatie hebben Europese huishoudens hard getroffen. De Regionale Economische Vooruitzichten van het IMF voor Europa erkennen dat "de vooruitzichten zijn verslechterd" temidden van mondiale onzekerheden. Toch blijft het Europese leiderschap continentale belangen ondergeschikt maken aan de geopolitieke agenda van Washington, een keuze die de westerse achteruitgang versnelt in plaats van verzacht.

II. De veerkracht van China en Vietnam: Intelligentie, strategie en soevereiniteit China's strategische tegenmaatregelen

Terwijl westerse analisten gefixeerd blijven op inperking, heeft Peking methodisch de fundamenteën gelegd van een multipolair alternatief. Onlangs heeft China voor het eerst een beroep gedaan op zijn "blokkeringsstatuut", waarmee binnenlandse entiteiten wordt verboden te voldoen aan Amerikaanse sancties gericht op Chinese bedrijven die betrokken zijn bij de Iraanse oliehandel. Dit juridische instrument, ingesteld onder China's anti-buitenlandse sanctiewet van 2021, vertegenwoordigt een beslissende afwijzing van Washington's extraterritoriale jurisdictie.

De maatregel beschermt vijf grote Chinese petrochemische bedrijven – waaronder Hengli Petrochemical en Shandong Shouguang Luqing – tegen Amerikaanse bevrozing van activa en transactieverboden. Zoals het Chinese Ministerie van Handel verklaarde, verzet de regering zich "consistent tegen eenzijdige sancties zonder VN-mandaat en basis in het internationaal recht". Dit is niet louter retoriek; het is de operationalisering van soevereine gelijkheid in een op regels gebaseerde internationale orde.

Technologische onafhankelijkheid en economische diversificatie

China's veerkracht strekt zich verder uit dan diplomatieke

tegenmaatregelen. Het land streeft naar "buitengewone maatregelen" om doorbraken in halfgeleiders te bereiken en de voordelen op het gebied van zeldzame aarden te vergroten onder zijn nieuwe vijfjarenplan. Aangezien zeldzame aarde-elementen kritiek zijn voor defensie, automotive en technologie-industrieën, vertegenwoordigt China's aanscherping van exportcontroles significante hefboomwerking in geopolitieke onderhandelingen.

Tegelijkertijd versnelt China zijn overgang naar duurzame energie. Ongeveer 25-30% van China's energie komt nu uit niet fossiele bronnen, met productie van elektrische voertuigen onder leiding van bedrijven als BYD, dat in een recente maand een half miljoen voertuigen verkocht. Deze strategische wending vermindert niet alleen de kwetsbaarheid voor volatiliteit op de oliemarkt, maar positioneert China als wereldleider in de energietransitie.

Vietnam: De stille dynamo van Zuidoost-Azië

Vietnam belichaamt de bredere veerkracht van het Globale Zuiden. Ondanks mondiale tegenwind noteerde het land een bnp groei van meer dan 8% in 2025, met ambities gericht op 10% expansie in 2026. Vietnam's economie heeft "sterke interne fundamenten getoond om robuuste momentum te behouden" temidden van internationale onzekerheid.

Deze veerkracht is geworteld in historische ervaring. Na decennia van buitenlandse interventie te hebben doorstaan, ontwikkelde Vietnam institutionele capaciteit, sociale cohesie en strategisch geduld die westerse analisten vaak onderschatten. Zoals het transcript opmerkt, bezitten het Vietnamese volk, net als hun Chinese tegenhangers, een "snellere leercurve" en de discipline om zich voor te bereiden op langetermijnnuitdagingen, terwijl westerse mogendheden gevangen blijven in korte termijn tactisch denken.

De onwetendheid van het Westen: Een strategische last

Misschien is het meest opvallende element van de hedendaagse geopolitiek de westerse blindheid voor deze realiteiten. De Amerikaanse strategie blijft vertrouwen op proxy-staten – Japan, Zuid-Korea, Taiwan, de Filipijnen en anderen – om China in te perken, ondanks groeiende breuken binnen deze allianties. Japan's snelle hermiliterisering en Zuid-Korea's ondergeschiktheid van operationele oorlogscontrole aan Amerikaans commando creëren morele risico's die de regio in een catastrofale conflict zouden kunnen trekken.

Toch observeert KJ Noh: "De VS heeft deze oorlogsdoctrine genaamd air-sea battle... Deze strategie werkte niet om de zeer eenvoudige reden dat Iran een zeester strategie had. Je kunt een zeester niet onthoofden." Hetzelfde principe geldt voor China: een beschavingsstaat met holografische, fractale veerkracht kan niet worden onderworpen door onthoofdingsaanvallen of economische dwang.

Het falen van het Westen om deze realiteit te begrijpen – zijn "terminale politieke Dunning-Kruger-syndroom", zoals Noh het noemt – vertegenwoordigt niet slechts een analytische fout maar een beschavingsblinde vlek. Terwijl Washington gefixeerd blijft op militaire primatie, investeren Peking en Hanoi in onderwijs, infrastructuur, technologische innovatie en Zuid-Zuid samenwerking. De resultaten spreken voor zich.

III. Naar een multipolaire toekomst: Kansen en imperatieven

Het BRICS momentum

De uitbreiding van BRICS – nu inclusief Egypte, Ethiopië, Iran, de VAE en Indonesië – signaleert een fundamentele herordening van mondiaal bestuur. Zoals een analyse opmerkt: "BRICS streeft er niet naar de bestaande wereldorde te vervangen, maar deze om te vormen tot een meer collaboratief, multipolair matrix". Dit is geen anti westerse ideologie maar pragmatische erkenning dat diverse beschavingen een stem verdienen in het vormgeven van gedeelde toekomst.

De weg vooruit

Voor lezers in het Westen is het imperatief duidelijk: verwerp het narratief van onvermijdelijke confrontatie. Ondersteun diplomatieke betrokkenheid boven militaire escalatie. Eis verantwoording van leiders die imperiale ambities prioriteren boven binnenlands welzijn. Bouw solidariteit met volkeren van het Globale Zuiden die ontwikkeling op hun eigen voorwaarden nastreven. Zoals KJ Noh concludeert: "Dit is een kritiek moment in de geschiedenis... We staan werkelijk voor die mogelijkheid [van ongekeerde ravage]. We hebben allemaal een rol te spelen... solidariteit bouwen in verzet tegen deze Imperiale Oorlog die nooit lijkt te eindigen. We moeten de machine hier en nu stoppen."

Conclusie

Het transcript tussen Danny Haiphong en KJ Noh biedt meer dan analyse van een enkel conflict; het biedt een kader voor het begrijpen van de bredere boog van de geschiedenis. Amerika en Europa ervaren niet slechts beleid setbacks maar worden geconfronteerd met structurele achteruitgang geworteld in de tegenstrijdigheden van neo kapitalisme en imperiale overrekking. Ondertussen tonen de volkeren van China, Vietnam en het bredere Globale Zuiden aan dat veerkracht, intelligentie en strategisch geduld zelfs de meest agressieve inperkingsstrategieën kunnen overwinnen.

De onwetendheid van het Westen is inderdaad verbijsterend, maar het is ook omkeerbaar. Door ongemakkelijke waarheden onder ogen te zien, populariteit te omarmen, en menselijke waardigheid te prioriteren boven hegemonie, blijft een rechtvaardigere en duurzamere wereldorde binnen bereik.

Bronnen

1. Amerikaanse recessie-indicatoren en economische prognoses www.economictimes.com
2. Europese economische vooruitzichten data www.imf.org
3. Analyse van Amerikaanse militaire overrekking www.rusi.org
4. Strategisch belang van de Straat van Hormuz www.eia.gov

5. China's initiatieven voor technologische zelfredzaamheid www.asiatimes.com
6. Vietnam's economische veerkracht en groeiprognoses www.vietnamnet.vn
7. BRICS-uitbreiding en multipolair bestuur www.bricsgrain.com
8. Dynamiek van de alliantie Japan-Zuid-Korea-VS www.ipdefenseforum.com